

[Aksel Larsen.]

var sådan, at da kunne russerne i en håndevending rende Vesteuropa over ende, er forholdet helt anderledes i dag. Ja, dermed dementerer generalen, og det er selvfølgelig nyttigt, i forbigående den skrøne, hvormed man i sin tid motiverede Danmarks tilslutning til Atlantpagten, nemlig at Sovjetunionen agtede at angribe Vesteuropa og Danmark og agtede at gøre det, så længe vi var svage. Nu siger generalen: de kunne have gjort det dengang, men de gjorde det ikke. Det er vel det bedste bevis for, at angrebsviljen fra øst dengang ikke var til stede. Men så udtaler generalen videre, at det ville være yderst værdifuldt for Danmarks forsvar, om de planlagte 12 tyske divisioner bliver opstillet. Altså også generalen siger, at han vil være lykkelig og vil betragte det som en betryggelse for Danmark, hvis der igen kom en tysk militærmagt. Generalen fortsætter senere i sin redegørelse med at forklare, at i tilfælde af krig er det yderst vigtigt at forhindre russiske undervandsbåde i at passere igennem de danske farvande ud i Kattegat og Atlanterhavet, og derfor må det danske territorium holdes. Nu ønsker og håber vi vel alle, at krigen ikke kommer. Men hvis den kommer, er det uægtelig et forfærdende perspektiv, generalens udtalelser ruller op for Danmark, når han siger, at derfor må Danmark for enhver pris holdes. Det er en bekræftelse på, at hvis der nogen steder bliver en hærget krigsskueplads i tilfælde af den krig mellem øst og vest, som man fabler om, så bliver det her. Endelig, og så skal jeg slutte med generalmajor Kragh, gør han frejdigt opmærksom på, at det hele naturligvis forudsætter koordinering af de danske og tyske styrkers forsvar af det dansk-nordtyske område. Med andre ord: danske soldater skal ikke alene muligvis forskellige steder i Europa kæmpe side om side med tyske soldater, men de skal også her i Danmark operere side om side med de tyske soldater, som vi i 1945 gerne havde gjort noget mere for at få jaget ud af landet, end vi var i stand til.

Så hurtigt rider altså døde mænd. De generaler, der ikke lagde ret mange tændstikker overkors for at genere den tyske besættelse af Danmark, er nu ivrige for at sige, at tyskerne skal være vore våben-

brødre; men de er åbenbart i overensstemmelse med den højtærede udenrigsminister. Jeg anerkender ikke, at de, der fremsætter sådanne synspunkter eller kommer med påstande om, at tysk oprustning er en nødvendighed som bidrag til Danmarks forsvar, kan være i god tro. De kan ikke være så naive, at de tror, det kan være til fordel for Danmark, at Tyskland igen bliver en militærmagt. De kan så meget mindre tro på det, som de selv i sin tid godkendte og skrev under på det memorandum fra Danmark til stormagternes udenrigsministre, som jeg har citeret. Under alle omstændigheder ser folkene i Europa faren ved en tysk genoprustning, og det danske folk ser faren ved en tysk genoprustning og er modstander af den.

Jeg kunne anføre mange udtalelser fra forskellige af Europas lande, udtalelser fremsat af folk, hvis navn har en god klang i Danmark, også en god klang i de kredse, man betragter og betegner som atlantiske. Jeg skal nøjes med at nævne en enkelt af dem, nemlig Lord Norwich, tidligere Sir Alfred Duff Cooper. Han har om den tyske genoprustning udtalt følgende — jeg citerer ham efter det førnævnte lille skrift fra Modstandsbevægelsens Initiativkomité —:

„Tysklands genoprustning er en grov fejl. Ruhr må stilles under international kontrol, og Tyskland må kun have polititropper. Den eneste forskel på tyskerne i dag og tyskerne i 1920 er, at medens de sidste kun havde eet nederlag at hævne, så har de nuværende tyskere to nederlag at hævne.

Tyskland er en større fare for freden end Rusland. Thi hvis Rusland havde villet overfalde Europa, havde det allerede kunnet gøre det for tre år siden, hvor ingen kunne have hindret det deri.

Planen om at gøre Tyskland mægtigt igen er dukket for hastigt op og er kun betinget af angst. Den opstod uden moden overvejelse. Og når Tyskland nu igen bliver lige så mægtigt som i 1939, hvem garanterer os så, at Tyskland ikke igen vil handle som i 1939.

Tyskland tænker kun på tilbageerobring af de tabte østprovinser. Det er ofte udtalt af ledende regeringsmedlemmer. Og når dette mål er nået, så kommer turen til Vesten.“